

מסורת הש"ס

# השוכר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה. ע.

עין משפט  
נר מצוה

ע"א א מ"י פ"ב מהל'  
מאכלות אסורות  
הכלה כו טו"ע י"ד ס'  
קטע סעיף יד:  
פ ב מ"י שם הל' כ"א סמג  
לאוין קמח טו"ע י"ד  
ס' קמח פ"ג:  
פא ג מ"י שם הל' כ  
סמג שם טו"ע י"ד  
ס' קטע סעי' ט:  
פב ד מ"י שם הל' כ  
כ סמג שם טו"ע  
י"ד ס' קמח סעיף ד  
ופס"י ה ס' קטע סעיף ה  
בהגה:  
פג ו מ"י שם הל' יט  
סמג שם טו"ע י"ד  
ס' קטע סעיף ז:  
פד ז מ"י שם סעיף  
ז:  
פה ט מ"י פ"ב מהל'  
שבת הל' ז ופ"ו  
שם הל' כ"ב סמג לאוין פה  
טו"ע א"ס י"ד רכו סעיף  
ז:  
פו י מ"י פ"ב מהל'  
מאכלות אסורות  
הכלה כו סמג לאוין קמח  
טו"ע י"ד ס' קטע סעיף  
ז:  
פז כ מ"י שם הל' כט  
טו"ע שם סעיף יא:

חמס מותר כדפרישית ללא חיישין כלל לכתחילה לעשות כתב  
החומס או לחזור ולהכירו כדמשמע לפי הפשט ומ"מ נכון להחמיר  
לכתחילה אך דיעבד אין להפסיד כיון דליכא חותם אפי' בלא כתב  
ומכירו כדפרישית ומיהו אין נכון אם אין אותו חותם אחד מאותיות  
כ"א מנופות טיט כדפרישית דמנופת  
טיט חשיבא חותם אחד או ודאי אינו  
מותר בלא כתב או הכרה אלא אם כן  
ראה השני שנשתלם לו היין קודם לכן  
את היין שהכלי נמכר ועמה הוא  
הכיר את הכלי בטעניות עין ואפילו  
אינו מכיר בחומס לפי שלא היה חתום  
באותה שעה דל"כ הני ללא חיישין  
ליופא מ"מ מנין לנו שהוא אותו  
חזית של יין ששלם לו חצירו שמא  
החליפו העובד כוכבים בחזית אחר  
שהיה זו יין במנופה בטעט שמא  
חזיות יין העובדי כוכבים פעמים  
שמגופים בטעט כמו כן כ"ך שיהיה  
נסתם לגמרי הנקב קטן שקורין  
שופשיאל"ל בלע"ז כדקאמר תלמודא  
משום שייכא אצל כשהוא חתום  
באותיות אין לחוש לכל זה דודאי  
האותיות לא עשאן כי אם ישראל  
ומ"מ אין לסמוך על המנופה של טיט  
אך נכון הדבר למחוס פי חזית ולתת  
עור הסמימה קצוב במסמרות ולכתוב  
אותיות חליון על העור וחליון על  
דופני קרשי החזית שאם יגביה עובד  
כוכבים העור לא ידע ליישב כדכתחילה  
ולתת חשוק שקורין נקל"ל סבי  
העגולים במקום שמחבורת אל דופני  
החזית ולקובעו שם במסמרים מפני  
הנעורת התחובה שם סביב שוליו  
שלא יוכל העובד כוכבים להוציא יין  
דרך שם ולתוכן אחרי כן במקומן  
הראשון וכן הצרות לתת ולקבוע  
עליהם עור מסמרים או יקבעו  
נקרים לבסוף על השוליים והצרות  
בציגונן זה פירש רבינו ברוך על  
החתימה בפסק ומיהו נראה שכל זה  
אינו כי אם לכתחילה אצל דיעבד  
סגי בחתימת פי החזית לבד כיון דלא  
חיישין לדברי רבינו יצחק בן יהודה  
כדפריש' לעיל דאף בהסרת הנעורת  
ירא הוא פן יתקלקל החזית בכך ולא  
יוכל לתקן כדכתחילה מיהו אין לאסור  
גם זה דיעבד ומ"מ טוב להחמיר  
כדברי רבינו ברוך הו"ל גפס מפומיה  
ועד דפירש רבינו ברוך שג"כ ששלם  
כתב עם החומס או שיחזור [לראות]  
ופירש רש"י שם דל"כ מה שאנו  
אוסרים בהודיעו שהפליג היינו דוקא  
כשיש פירש סמא עובד כוכבים גג  
יין ונתן מים מתת הסקרון או החליף  
טוב צרע אצל מקום שאין לחוש לכך  
כגון במקום מעצר בני אדם אפילו  
הם עובדי כוכבים דמרתת העובד  
כוכבים לגנוב א"ע" דהודיעו שהפליג  
מותר ולא חיישין שמא נגע כיון  
שהעובדי כוכבים זומן הוא אינם בני  
ניסוך כך פירש רש"י מיהו נראה  
(א) זה דהיינו דוקא בחזיות או  
כדדוריס שאין להם רק פתח קטן  
למעלה אצל גיגית או קנקן וכוס שיש  
לזמן פתחו רחבה קל הוא ליגע בהם ורגילות ליגע בהם דרך מתעסק לא: **שמע** ישראל ק"ל צ"י. ודוקא היין שעל הדולבקי שרי  
כתתן במתני' ורצא קמ"ל דקל צ"י כלל הודיעו שמפליג דמי' (ב) א"י גמ' שאפי' על השולחן מותר ודל"ל אמר לו הו' מזוג ושותה:  
**פתחו** חביתא טובא. הכא לאו דוקא טובא כיון דתליין בישראל אצל במקום הו' דוקא כיון דפתחו טובא ואית דל"ג  
טובא וגרס ליה במקום וכו' דליכא דפתחי לשום ממונא:

י"רא דיין נסך לא תקיף להו. לנסוכי: כפריש' גרידא. דשקעה  
להו לנסוכי: דלהדי ביזעא שרי. אף בשמיה דמירמת ולא נגע:  
**דהאי גיסא והאי גיסא אסור.** אף בהנאה. וכשאין נתפס על כניסתו  
כנגד עסקינן שהיה לו חלק ביין דאי נתפס עליו כנגד כוליה שרי.  
ואית דגרסי הו' ביזיני דשאל חורין  
וסדקין ונקיעין. ובקעהו [שמות ד] מרגמו  
ובזעהו: **ישראל בעליונה ועובד כוכבים  
בתחטוטה.** ויין בתחטוטה וישראל  
רואהו מלמעלה: שרי. כל שרי דהכא  
שרי אף בשמיה דהא לא נגע קאמרינן  
וכל אסיר דהכא אף בהנאה וצולחו  
הלכתא כרצא: **אי אים ליה לאישתמוטי.**  
ולומר לכן נכנסתי סמכא דעמיה  
ולא מירמת דכי על להך ביתא מעיקרא  
אדעתא דלנסוכי על וסבר אי משכחו  
לי לאשתמוטה. ואע"ג דבנגע היין  
לית ליה לאשתמוטי אסור דאי לאו  
לנסוכי על למה ליה דעיל ולא דמי  
למינח עובד כוכבים בחטוטה [ספ"ט]. דהתם  
דכיון דברשות עיל ודעינן למאי עיל  
כל זמן שלא הודיעו שמפליג מותר  
דסבר אי נגענא השתא אפי' וחי' לי:  
ואי. לית ליה לאישתמוטי שרי (א) וכו'ן  
דצחול הוא על כניסתו מירמת ולא  
נגע: **נגעל הפונדק.** ונתייחד עובד  
כוכבים עס היין או שאמר ישראל  
לעובד כוכבים שמור עמוד במחון  
ושמור: **אסור.** דחיישין דלמא על  
כיון דל"ל שמור סמכא דעמיה דמפליג  
מיינה: **שיפורה דני שימשי.** של ערצ  
שבת שהיו תוקעין להבדיל בין קדש  
לחול: **ואי משום שבתא.** וא"ת דסמכא  
דעמיה דעובד כוכבים משום דלא אפי'  
ישראל בשבתא האמר לי אסור  
גורא כו': **פחוס פחוס מד' אמות.**  
ועומד לפוש וליכא עקירה מתחילת ד'  
לסוף ארבע: **טעא.** שבתא: **ספק  
ביאה.** דלא ידעינן עובד כוכבים אי  
על אי לא על טהור ומשום הכי שרי  
דשני לן ספק ביאה מביאה ודאי וספק  
מגע: **צקעה.** שדות הרבה זו אלל  
זו בימות הגשמים שזרעה היא ואין  
רצים דורסין אותה והו' רשות היחיד  
לעומאה וספיקא שאירעה זה הו'  
ספיקא טמא: **ועומאה צדה פלוני.**  
באמת מן השדות ואין אנו יודעין איזו  
היא: **הלכתי במקום הלז.** בצקעה  
זו: **ספק מגע טמא.** דאמר נכנסתי  
לשדה שהטומאה בה ואיני יודע אם  
נגעתי בטומאה אם לאו: **כיון דליכא  
דפתחי חזיות לשום ממונא.** וכיון דחזו  
דחמרא הוא פרשי דבגניבותיהו  
טרידי ולא מנסכי: **הוי ספק ספיקא.**  
ספק ישראל ספק עובד כוכבים ואת"ל  
עובד כוכבים ספק נגע ספק לא נגע  
ובהא אפילו רבנן מודו וכי פליגי רבנן  
עליה דר"א היכי דמליא שדה  
טומאה דאי על לה לא אפשר  
דלא האילי דליכא אלא חד ספק:  
רבינא

לאותה שדה אם לא נכנסתי  
לא שאני התם כיון דאיכא  
זו יין ופתחו רחבה קל הוא ליגע בהם ורגילות ליגע בהם דרך מתעסק לא: **שמע** ישראל ק"ל צ"י. ודוקא היין שעל הדולבקי שרי  
כתתן במתני' ורצא קמ"ל דקל צ"י כלל הודיעו שמפליג דמי' (ב) א"י גמ' שאפי' על השולחן מותר ודל"ל אמר לו הו' מזוג ושותה:  
**פתחו** חביתא טובא. הכא לאו דוקא טובא כיון דתליין בישראל אצל במקום הו' דוקא כיון דפתחו טובא ואית דל"ג  
טובא וגרס ליה במקום וכו' דליכא דפתחי לשום ממונא: